

planlagte Arbejde, en Landevej fra København til Køge langs Stranden, og siger, at Tusinder vilde kunne faa Beskæftigelse derved, ja, saa siger det ærede Medlem ogsaa: „ikke faglærte Arbejdere“; men det har jo vist sig, at man til de Nødhjælpsarbejder — faa og ret ubetydelige —, som man i sidste Vinter og Foraar havde sat i Gang her i København, ikke har kunnet skaffe det fornødne Antal Arbejdere — ja, det nytter ikke, at det ærede Medlem ryster paa Hovedet, for saaledes forholder det sig, og man har derfor maattet opgive at lade dem være Nødhjælpsarbejder, har maattet gaa til at lade dem være almindelige Arbejder og har maattet opgive den Statsstøtte til dem, som man paa Grund af den Maade, hvorpaa Arbejdet var tilrettelagt, havde faaet Tilsagn om. Jeg tror derfor, at Vejen til at komme bort fra en Tilstand, i hvilken Arbejdsløsheden er et Erhverv, vil være den, at man lærer at indse, at er det ikke muligt i en given Periode, at finde Virksomhed indenfor det Fag, man er oplært i, er det en ganske almindelig Pligt for den vedkommende, saa sandt som man har en Pligt til i videst mulige Udstrækning at forsørge sig selv, at søge udenfor de sædvanlige Rammer for at faa Arbejde. Og dernæst tror jeg, at hvis det hele ikke med Hensyn til Arbejdstidsaftaler og Lønftaler laa i et saa fast og uforanderligt Leje, vilde det være muligt at gennemføre Arbejdet paa en Maade, saa det i Henseende til Pris vilde blive i højere Grad konkurrencedygtigt, end Tilfældet er nu, og derigennem vilde ganske sikkert Arbejdsløsheden i betydelig Grad kunne imødegaaes.

Naar det ærede Medlem Hr. Jønson i denne Forbindelse kom ind paa Importreguleringsspørgsmaalet og rejste Kravet om en saadan indenfor et enkelt Omraade, paa hvilket det ærede Medlem er særlig kyndig, skal jeg aldeles ikke ved denne Lejlighed følge det ærede Medlem paa disse Veje. Jeg tænker ikke, at der paa nærværende Tidspunkt vilde komme noget som helst positivt ud af at optage en Forhandling om denne Sag i Tilknytning til det foreliggende Lovforslag.

Endelig har jeg en Bemærkning at gøre til det ærede Medlem Hr. Fibiger, som spurgte mig om Grunden til, at Dansk kristeligt Fællesforbund ikke kan faa sin Arbejdsløshedskasse statsanerkendt. Det ærede Medlem mente — hvad der ogsaa er rigtigt —, at Ønsker fra Forbundets Side om denne Statsanerkendelse har mødt velvillig Forstaaelse fra indenrigsministeriel

Side gennem de senere Aar, men det ærede Medlem formodede, at der maa en Retelse til i Loven, hvis man skal kunne naa til at faa Kasser af den Karakter, der her er Tale om, statsanerkendt, og deri har det ærede Medlem muligvis Ret. Det vil erindres, at Vilkaaret for at faa Statsanerkendelse er enten dette, at Arbejdsløshedskassen er faglig begrænset — i saa Tilfælde kan den omfatte det hele Land — eller, hvis den er lokal begrænset, da omfatter enkelte Fag. Men en Arbejdsløshedskasse omfattende det hele Land og omfattende et meget stort Antal Fag, alle væsentlig Omraader, indenfor hvilke Arbejdsløshed er til Stede, ja, det vilde blive en Kasse af en saadan Art, at dens Administration vilde blive særdeles vanskelig og en effektiv Kontrol med den nærmest umulig efter Arbejdsdirektoratets Opfattelse. Derfor maa denne Sag — som jeg meget vel kan forstaa, at man indenfor Forbundet og i vide Kredse, der knytter sig til dette, har Interesse af at faa gennemført — tages op til Overvejelse, enten paa Grundlag af en Lovændring eller paa Grundlag af en Deling af en saadan Kasse i Afdelinger, som er begrænset til enkelte Fag, saaledes at de opfylder Lovens Bestemmelser og Administrationen saaledes kan simplificeres og Kontrollen saaledes udøves, at det hele vil blive overkommeligt. Men hele dette Spørgsmaal er jeg naturligvis rede til at tage op til Overvejelse sammen med det ærede Medlem og den høje Rigsdag.

I øvrigt takker jeg de ærede Ordførere for den Tilslutning, man har givet Lovforslaget.

J. P. Nielsen: Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger til det, den højtærede Indenrigsminister nu sagde; jeg synes, at den højtærede Minister godt kunde have sparet i hvert Fald et Par af de Bemærkninger. Maa jeg først med Hensyn til Spørgsmaalet om den frivillige Forsikring sige, at jeg tror, at alle de, der har med Forsikring at gøre — det gælder Sygekasserne, og jeg har en lille Anelse om, at det ogsaa gælder selve det nuværende Arbejdsdirektorat —, ser med skøve Blikke paa den frivillige Forsikring af den Grund, at disse Hjælpekasser o. s. v. ganske er unddraget Kontrol; vi, der har med Kasserens Ledelse at gøre, mister ogsaa fuldstændig Kontrollen over disse Forsikringer, som danner sig saa i den ene By og saa i den anden. Det er ikke den faste Ordning, som naar der er een Forsikring, Stats-